

День, коли втрачено розум : роман

Хав'єр Кастільйо

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — О. І. Лактіонова

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Вступ

24 грудня 2013

Бостон

Дванадцята година ранку, 24 грудня, до Різдва лишається один день. Я спокійно йду вулицею, мій погляд розгублений, здається, що все відбувається в сповільненому записі. Дивлюся догори й бачу чотири білі кульки, що підіймаються до сонця. Крокую далі, чую жіночий вереск, помічаю, що люди здаля досі витріщаються на мене. Направду, мені здається нормальним, що на мене дивляться та кричать, зрештою, я голий, весь у крові й тримаю голову в руках. Кров на моєму тілі вже майже висохла, хоча й досі повільно крапає з голови. Одна жінка застигла на вулиці, побачивши мене. Я мало не розреготався, коли вона впустила покупки на землю.

Так і не можу повірити в те, що вчинив минулої ночі, однак усередині мене панує спокій і внутрішня рівновага, яких я ніколи раніше не відчував. Дивно, але це правда.

Я знову дивлюся на жінку, вона досі стоїть нерухомо. Дарую їй усмішку від вуха до вуха й бачу, як її охоплює тремтіння. Боже, який же я молодець.

Я з ностальгією пригадую чотири місяці, які провів за репетиціями розгубленого погляду перед дзеркалом. День у день, по чотири години щодня. Мені приємно думати, що я самоук, однак вважаю це почуття самореалізації, яке притаманне всім тим, хто проголошує себе самоучками, напівхибним. Мені ніколи не вдавалося грати, а ще й ніколи не вмів брехати. Я не зумів обманути навіть тоді, коли багато років тому розповів їй, моїй єдиній, чому ми пішли туди посеред ночі. Мені подобалася її усмішка, і вона так несамовито дивилась. Такий погляд неможливо обманювати. Я міг би провести з нею все життя, спостерігати, як промені сонячного світла освітлюють її волосся, коли сходить сонце, як вона розплющує очі й усміхається мені після пробудження.

Крізь власну внутрішню тишу я вловлюю поліційні сирени на задньому плані й поступово наслухаю все інше: людський хаос, плач немовлят, дуже швидкі кроки.

Я зупиняюся на місці, впускаю голову Дж. Т. і посміхаюся поліціјнтам, які оточують мене й наставляють на мене зброю. Я падаю навколішки на землю і, перш ніж знепритомніти від удару по голові, заледве встигаю промовити:

— До Різдва лишається один день.

• • •

Далі — у повній книжці «День, коли втрачено розум : роман».

nashaknyga.com.ua